

Mindretallet har indstillet, endelig bliver vedtaget. Den ærede Ordfører for Fleertallet i denne Sag maatte egentlig efter sin Opfattelse især gaae ind paa Betragtningen af min Anskuelse. Det glædede mig særdeles, dengang Bycommunalloven var under Behandling her i Thinget, og da Taler var om, hvorvidt Kjøbstæderne skulde kunne vælge deres egne Borgmestre, og at Staten ikke skulde sende dem en Embedsmand, som de slet ikke havde været med at vælge, og have være Hovedet for enhver Kjøbstad her i Landet — det glædede mig da, siger jeg, at den ærede Rigsdagsmand, som har haft sin virksomme, frivillige Andeel i den Kjøbenhavnske Communes Udvikling, gjorde den Bemærkning, om det dog ikke skulde være rigtigere, at man ogsaa overlod Kjøbstadcommunalbestyrelserne at kunne vælge deres Embedsmænd; men den ærede Rigsdagsmand veed ligesaa godt som jeg, at det Forhold, der bestaaer, er dette, at Statens udnævnte Embedsmand er den, som i de allerfleste Communer i Landet giver Kjøbstæderne deres Præg. (Se mere: Net!) — i mange af dem i alt Fald, jeg kan gjerne sige i de allerfleste, og at denne Omstændighed lader til at ville blive fastholdt i den Commuelov, som desværre ikke har Udfigt til at kunne bringes igjennem i denne Samling. Hvis vi skulde haabe, at Kjøbstæderne i Overensstemmelse med vor nye Communallov skulde kunne blive repræsenterede som Kjøbstæder, og det naturligtvis saaledes, at f. Ex. ikke Koeskilde, men Koeskilde Borgere skulde være repræsenterede, ikke Ringsted — hvis den kan komme med — men Ringsted Borgere, ikke Slagelse eller Nalborg eller en anden saadan større By, men Nalborg og Slagelse Borgere, saa paastaar jeg, at netop den Valgmaade, som her er Tale om, er den eneste mulige, hvorved disse Borgere som Borgere kunne vente at faae udrettet saa Meget, at de tilfulde blive repræsenterede ved Valgmændene paa den Maade, Grundloven tilsigter. Thi hvis vi vilde tage Kjøbenhavn for os som den, der skulde give Tønen an for de øvrige Kjøbstæder her i Landet, vil jo Erfaringen have viist, hvad der ogsaa ligger tydeligt for i Udtalelser, som ere komne fra enkelte Medlemmer her i Salen, at man vil arbejde hen til en Tilstand, hvorved et en-

felt faststaaende Fleertal seer sig istand til i en lang Række af Aar at holde Valgene saaledes i sin Haand, at Mindretallet døjer hen, idet det mener, at det ikke kan udrette Noget ved disse Valg. En saadan Udvikling kan ikke være heldig og kan albrig bringe et sundt Liv ind i Landet. Hvis man derimod frider til Valget paa en saadan Maade, at ethvert Mindretal seer sig fuldeligt istand til at sætte sin Mening igjennem, ikke møder forjæves ved Valget, men veed, at det kan opnaae, vel ikke Fleertal, men dog en til sit Antal svarende Stilling, vil der fremkomme en god, sund og virksom Deeltagelse i Valgene, og dette vil blive til Gavn for Landet. Dette forekommer mig at være saa fuldstændigt indlysende, saa klart og saa simpelt, at jeg ikke kan opgive min Overbeviisning, og jeg nærer det Haab, at vi, saamange, som dele denne faste Overbeviisning, ogsaa ville fastholde den, for at den kan ligge som en Spire, der vil groe siden, saa at vi, om vi end ikke faae den fyldestgjort, dog sikkert kunne haabe, at det senere vil stee; thi det vil jeg ansee som en Forpligtelse, der bliver bestaaende, at man, hvoengang Rigsdagen kommer ind, gjør, som det saa ofte stee i den engleste Forsamling, at der bliver et faststaaende Forslag, som ligger paa Thingets Bord og bliver ved at komme ind, indtil det faaer sin Fyldestgjørelse. Paa denne Maade have mange Forslag, der have maattet kæmpe imod stor Modstand, til sidst faaet deres Fyldestgjørelse. — Endnu maa jeg tilføie, og jeg skal slutte dermed, at, naar jeg sagde, at der ved den Afgjørelse, jeg foresætter, vil befordres en sund og kraftig Udvikling i Folket, saa mener jeg tillige, at en saadan Udvikling vil fremkalde en rolig Udvikling i Folket, og det er navnlig dette Punkt, som jeg fremfor Alt beder, at man vil lægge Mærke til.

Rettelser.

Sp. 9801, Lin. 2 f. o.: „J. A. Hansen“
 læs: „N. Hansen“